

„Maaske. Eller nogle af disse bekendte, virkningsfulde Jernpiller ... en Revolverfuld ad Gangen. Som smertestillende Mid-
del skal de være uden Lige.“

„Aa, nu vil jeg ikke snakke med Dem mere. At De dog ikke
et Øjeblik kan tale alvorligt!“

Per havde under dette Ordskifte flyttet sine Øjne fra den ene
til den anden. Dets kammeratlige Tone havde igen gjort ham
lidt usikker med Hensyn til disse to Menneskers indbyrdes For-
hold; men han beroligede sig med, hvad Fru Engelhardt havde
fortalt ham allerede Karnevals-natten, at hun og Neergaard var
Bekendte fra Barndommen. Desuden tydede hendes Væsen over-
for ham og navnlig denne vittigt anbragte Anbefaling af et Op-
hold i det fjerne Carlsbad — absolut kun hen paa, at han med
sin Paatrængenhed var hende til Besvær.

Men nu begyndte det at blive livligt inde i Stuerne, hvor
trætte og forpustede Par slog sig ned om de stadig lige vel-
forsynede Forfriskningsborde. Dansen var ved at slutte. Inde i
Salens Støvtaage hvirvlede tilsidst blot tre-fire forfløjne og for-
elskede Par omkring; de kunde ikke faa nok men lod Musik-
ken gentage Tappenstregen Gang efter Gang i stadig hurtigere
Tempo.

Vognene begyndte at køre frem. Fru Engelhardt gik rundt og
sagde Farvel med sin Mand under Armen. Det var en høj, mave-
svær, godmodig udseende Grosserer, der havde tilbragt Aftenen
inde ved Spillebordene. Da de kom forbi Per, standsede Fruen
til dennes største Forskrækkelse og forestillede de to Herrer
for hinanden. Og Ægtemanden tog ham i Haanden og sagde
ham nogle høflige Ord. Men Per blev undselig og kunde ikke
faa sig til at møde hans Øjne.

Hvorfor gjorde hun mon det? — tænkte han bagefter. I det
samme hørte han hende sige meget højt til sin Mand midt i
Stimmelen foran Udgangsdøren, aabenbart i den Hensigt, at han
skulde høre det.

„Er det ikke næste Tirsdag, du skal til London, min Ven?“

Grosserereren bekræftede dette. Per blev rød og smilte. Og
smilte igen og blev bleg. Med et stort skinnende Blik fulgte hans